

תקות מנחם

גיליון מס'
280

יו"ל עש"ק פר' ויקהל-פקודי
פרשת פרה

ה' תהי שנת עליון בכל –
שנת תבוא עליון ברכה

על סיומי הרמב"ם

נדפס מהספר "תקות מנחם" ח"ג (שיו"ל בעז"ה על סיומי
הרמב"ם ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ
מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי ראפ

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שיל"ו, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם,
להראות ולהוכיח הנראה לענ"ד בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי הרמב"ם לפרשה והתאריך שבהם נלמדו,
הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש.

ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

שישו ושמחו בשמחת התחלת מחזור ה-ל"א ברמב"ם

ספר המדע – א'

מחזור ל"א שנה כ"ח (גימטריא – "יח"י")

בעז"ה מוצי"ק פרשת כי תשא ט"ז אדר ה' תהי שנת עליון בכל - שנת תבוא עליון ברכה

סיום הקדמת הרמב"ם ז"ל וסדר מנין המצוות, וסיום הלכות יסודי התורה והתחלת הלכות דעות

השלמה להתחלת לימוד המחזור החדש

א. בנוסף למ"ש בגליון הקודם (מס' 279) שסיום לימוד הרמב"ם
ה' בח' אדר, שהוא למחרת ז' אדר – יום לידתו והסתלקותו של
משה רבינו, וסיימו את לימוד הרמב"ם ביום שלמחרת, כי ספר
"משנה-תורה" של הרמב"ם הוא המשך לתורת משה רבינו –
והתחלת המחזור החדש הוא בט' אדר;

י"ל שהתחלת לימוד הרמב"ם מחדש, סיכום הדינים של כל התורה
כולה, הוא מעין מתן תורה מחדש, וע"כ גם מדבר הרמב"ם בהקדמה
ובסדר מנין המצוות, תיאור קבלת התורה ע"י משה מסיני, תורה
שבכתב ושבע"פ, וסדר מנין כל המצוות.

ובט' אדר, שניצל כ"ק אדמו"ר הרי"צ והגיע לארה"ב, שזהו מעין
מתן- תורה מחדש, בחצי כדור הארץ התחונן, כמבואר בכתבי הרבי
הקודם ואד"ש מה"מ, כי מאז התחילה הפצת התורה והיהדות
באמריקה, מה שלא הי' בכל הדורות, והאדמו"ר הקודם הכריז:
" אמריקה איז ניט אנדערש!" (=אמריקה אינה שונה!) ובא לבטל
ההנחה ש"אמריקה שונה" בענייני תורה ומצוות. והרבי הקודם אמר
שבא לבטל ולשנות את "אמריקה - עמא ריקא". שכל זה התחיל מט'
אדר, והשנה ביום זה מתחילים ומקבלים התורה ולימודה מחדש.

מסירת כל התורה כולה!

ב. בפרשת כי תשא אנו מוצאים כמה וכמה ענינים עיקריים
הכתובים בהקדמת הרמב"ם, בסדר מנין המצוות, ו בהלכות יסודי
התורה;

בתחילת ההקדמה כותב הרמב"ם שמשם רבינו קיבל בהר סיני יחד
עם לוחות האבן את כל התורה והמצוה, כמש"נ בפרשת משפטים¹:
"ואתנה לך את לוחות האבן והתורה והמצוה", "תורה – זו תורה
שבכתב; והמצוה – זו פירושה, וציונו לעשות התורה ע"פ המצוה.
ומצוה זו – היא הנקראת תורה שבעל פה" ולפני זה כתוב שם:
"ויאמר ה' אל משה עלה אלי ההרה והיה שם" ואומר ע"ז רש"י:
" והיה שם . ארבעים יום" ועל המילים "את לוחות האבן והתורה

¹ משפטים כד, יב.

והמצוה אשר כתבתי להורות" אומר רש"י: "כל שש מאות ושלוש
עשרה מצוות בכלל עשרת הדברות הן. ורבינו סעדיה פירשם
ב"אז הרות" שישד לכל דיבור ודיבור מצוות התלויות בו". [והרי
בעשרת הדברות ישנן 320 (כת"ר) אותיות, כנגד כל התי"ג מצוות
דאורייתא וז' מצוות דרבנן (או ז' מצוות בני נח)], היינו שבסיום
הארבעים יום, שקיבל משה רבינו את לוחות הברית עם עשרת
הדברות, נכללו שם כל המצוות דאורייתא ודרבנן.

ובפרשת כי תשא שלומדים בימים אלה את ההקדמה ואת מנין
המצוות נאמר על דבר נתינת הלוחות למשה בסיום הארבעים יום,
ואיתם יחד כל התורה כולה כמש"נ בפסוק בתחילת שני²: "ויתן אל
משה ככלותו לדבר איתו בהר סיני שני לוחות העדות, לוחות אבן
כתובים באצבע אלוקים".

ועל המילה "ככלותו" אומר רש"י (מהמדרשים)³: "ככלתו כתיב,
חסר (בלא ו'), שנמסרה לו תורה במתנה ככלה לחתן, שלא היה יכול
ללמוד כולה בזמן מועט כזה". וברבינו בחיי כותב: " שאם לא כן לא
היה יכול ללמוד התורה בארבעים יום". ז. א. שמשם רבינו קיבל כאן
את כל התורה כולה [ואולי גם "כלה מלשון כולה"; היינו שקיבל גם
את כל התורה שבכתב ה' חומשי תורה וכל התורה שבעל פה, וכל
פירושי התורה הלכה למשה מסיני.

סדר לימוד משה רבינו עם ישראל

ג. בסוף פרשת כי תשא מדובר ע"ד סדר לימוד התורה של משה רבינו
איך לימד ומסר התורה לאהרן ובניו והזקנים ולכל העם; עה"פ⁴:
"ואחרי כן נגשו כל בני ישראל ויצום את כל אשר דבר ה' איתו בהר
סיני", אומר רש"י (מהגמ' בעירובין⁵): "ת"ר כיצד סדר המשנה וכו"
ומתאר את פרטי הסדר של לימוד כל התלמידים (וכפי שנכתוב בעז"ה
להלן בסיום על הלכות תלמוד תורה), ובהקדמת הרמב"ם ע"ד תורה
שבעל פה: "ציוה בה לוקנים וליהושע ולשאר כל ישראל וכו' אע"פ שלא

² תשא לא, יח.

³ ראה מדרש תנחומא טז. נדרים לח, א. שמו"ר מא, ו. ילקו"ש שצא.

⁴ תשא לד, לב [וי"ל שהרב המלמד צריך למסור לבו לתלמידים וללמדם בכל הלב
וגם (פרק ל"ד (גימטריא) – בל"ב].

⁵ עירובין נד, ב.

נכתבה תושבע"פ לימדה משה רבינו כולה בבית דינו לשבעים זקנים וכו'.

השגת משה רבינו

ד. ואח"כ בהלכות יסודי התורה מבאר הרמב"ם את ענין השגת משה רבינו הכתובה בפרשת כי תשא וכותב בזה"ל⁶: "מהו זה שביקש משה רבינו להשיג כשאמר (בפרשת כי תשא⁷): 'הראני נא את כבודך' – ביקש לידע אמתת המצאו של הקב"ה עד שיהי ידוע בליבו, כמו ידיעת אחד מן האנשים שראה פניו ונחקה צורתו בלבו וכו', כך ביקש משה רבינו להיות מציאות הקב"ה נפרדת בלבו משאר מציאות הנמצאים, עד שידע אמתת המצאו כמו שהיא, והשיבו ב"ה, שאין כח בדעת האדם החי, שהוא מחובר מגוף ונפש, להשיג אמתת דבר זו על בוריו וכו' [ומפרט הרמב"ם ביאור ענין זה בפרטיו, ומסיים ההלכה]: ועל דבר זה רמז הכתוב ואמר (בהמשך פרשת כי תשא⁸): 'וראית את אחורי ופני לא יראו'.

דרגות הנבואה

ה. ואח"כ הפרקים האחרונים של הלכות יסודי התורה מפרק השביעי עד האחרון פרק העשירי כותב הרמב"ם על המצוה שמעיקרי הדת: "מיסודי הדת לידע שהאל מנבא את בני האדם" וחלק מידעה זו היא נבואת משה רבינו וההבדלים בין נבואתו לכל שאר הנביאים שפרטים ממנה כתובים בפרשת תשא; וכמו שכותב הרמב"ם בהלכות אלו⁹: "כל הדברים שאמרנו הם דרך נבואה לכל הנביאים הראשונים והאחרונים – חוץ ממשה רבינו, רבן של כל הנביאים. ומה הפרש יש בין נבואת משה לשאר כל הנביאים? שכל הנביאים בחלום או במראה – ומשה רבינו מתנבא והוא ער ועומד וכו', כל הנביאים ע"י מלאך, לפיכך רואים מה שהם רואים במשל ובחידה – משה רבינו לא ע"י מלאך שנאמר¹⁰: 'פה אל פה אדבר בו' ונאמר (בפרשת כי תשא¹¹): 'ודיבר ה' אל משה פנים אל פנים' ונאמר¹²: 'ותמונת ה' יביט', כלומר: שאין שם משל, אלא רואה הדבר על בוריו בלא חידה ומשל. הוא שהתורה מעידה עליו¹³: 'ומראה ולא בחידות', שאינו מנתנבא בחידה אלא במראה שרואה הדבר על בוריו. כל הנביאים יראים ונבהלים ומתמוגגים – ומשה רבינו אינו כן, הוא שהכתוב אומר (בפרשת כי תשא¹⁴): 'כאשר ידבר איש אל רעהו, כלומר: כמו שאין אדם נבהל לשמוע דברי חברו, ככה היה כוח בדעתו של משה רבינו להבין דברי הנבואה והוא עומד על עומדו שלם' ואח"כ מוסיף הרמב"ם בפרטי דרגות נבואת משה, ומסיים ההלכה: 'ונקשרה דעתו לצור העולמים, ולא נסתלק מעליו ההוד לעולם, וקרן עור פניו ונתקדש כמלאכים', וע"ד קרני ההוד של משה, מדובר בפרטיות בסוף פ' כי תשא.

מסירות הנפש וקידוש ה' של שבט לוי

ו. בפרק ה' מהלכות יסודי התורה מדובר ע"ד מצות קידוש ה' ומסירות הנפש על קידוש ה', ובפרשת כי תשא מדובר ע"ד מסירות הנפש של כל שבט לוי להרוג את עובדי העבודה זרה במעשה העגל,

וכמו שאמר משה¹⁵: "מי לה' אלי! ויאספו אליו כל בני לוי" ואומר ע"ז רש"י: "מכאן שכל¹⁶ השבט כשר". ובפסוקים הבאים אומר להם¹⁷: "ויאמר להם כה אמר ה' אלוקי ישראל שימו איש חרבו על ירכו, עיברו ושובו משער לשער במחנה, והרגו איש את אחיו ואיש את רעהו ואיש את קרובו: ויעשו בני לוי כדבר משה, ויפול מן העם ביום ההוא כשלושת אלפי איש: ויאמר משה מלאו ידכם היום לה' כי איש בבנו ובאחיו וגו'" וכפי שמפרש רש"י שאחיו הכוונה אחיו מאמו ואביו מישראל, והבן הוא לא לוי, כי כל השבט כשר. וגם בבנו מפרש רש"י בפרשת וזאת הברכה עה"פ "ואת בניו לא הכיר" שהכוונה היא על בן ביתו הקרוי בנו, אבל אביו מישראל שהוא לא בן לוי.

היינו שלכל שבט לוי היה מסירות נפש עבור קידוש ה' להרוג את עובדי העבודה זרה במעשה העגל. ולכן בירכס משה בפרשת "וזאת הברכה", בברכה מיוחדת, כמו שנאמר שם¹⁸: "וללוי אמר וגו': האומר לאביו ולאמו לא ראיתו ואת אחיו לא הכיר ואת בניו לא ידע כי שמרו אמרתך ובריתך ינצורו", ואומר רש"י על "האומר לאביו ולאמו לא ראיתו", וז"ל: "כשחטאו בעגל ואמרתי מי לה' אלי, נאספו אלי כל בני לוי וציוויתים להרוג את אבי אימו והוא מישראל או את אחיו מאמו או את בן ביתו וכן עשו, וא"א לפרש אביו ממש ואחיו מאביו ובן בניו ממש שהרי לויים הם ומשבט לוי לא חטא אחד מהם, שנאמר 'כל בני לוי': יכי שמרו אמרתך, לא יהיה לך אלוקים אחרים".

[ואפשר לומר: "מי לה' אלי! – ר"ת; מל"א! והרי זה ה"י המלוי ידים והחינוך של הלויים שע"כ נתקדשו לעבודת ביהמ"ק כמ"ש¹⁹ ויאמר משה מלאו ידכם היום להו"י וגו'" ואומר ע"ז רש"י: "אתם ההורגים אותם בדבר זה תתחנכו להיות כהנים למקום. כי איש מכס ימלא ידו בבנו ובאחיו". והרי ימי חינוך הלויים והמשכן והמזבח נקראים "ימי המילואים"²⁰. ורש"י אומר עה"פ²¹ (ע"ד אהרן ובניו): "ומלאת את ידם. כל מילוי ידים לשון חינוך, כשהוא נכנס לדבר להיות מוחזק בו מאותו יום והלאה הוא וכו'" ואצל הלויים ה"י ע"י החינוך למסירות נפש שהתחיל בפקודה "מי לה' אלי!"]

ורבינו בחיי כאן כותב מפורש שכל זה היה ענין של קידוש השם וז"ל בפסוק כז: "והוא שכתוב בלוויים²² יכי הבדיל אלוקי ישראל אתכם מעדת ישראל, כי העבודה לאלוקי ישראל, כן פירש הרמב"ן ז"ל. כי ע"י בני לוי נתקדש השם בפרהסיא כשם שחיללוהו ישראל בפרהסיא, וזהו ענין שכתוב²³ 'ולא יחללו את שם קדשי ונקדשתי, למדך שעוון חילול ה' הוא מתכפר בשכנגדו, והוא קידוש השם".

והרי ע"כ מדובר בפרק זה ברמב"ם על מצות קידוש השם ואזהרה שלא לחללו ומביא ע"ז הפסוק הנ"ל.

נקמה ועומד על נפשם!

¹⁵ תשא לב, כו.
¹⁶ ראה יומא סו, ב.
¹⁷ פסוק כז-כט.
¹⁸ ברכה לג ח-ט.
¹⁹ תשא לב, כט.
²⁰ כמו צו ח, לג.
²¹ תצוה כח, מא.
²² קורח טז, ט.
²³ אמור כב, לב.

⁶ הלכות יסודי התורה פרק א' ה"י.
⁷ תשא לג, יח.
⁸ פסוק כג.
⁹ ה' יסוה"ד פרק ז' הלכה ו'.
¹⁰ בהעלותך יב, ח.
¹¹ תשא לג, יא.
¹² בהעלותך שם.
¹³ שם.
¹⁴ לג, יא.

ז. מסיימים את הלכות יסודי התורה למחרת שושן פורים, והפרק **האמצעי** מג' הפרקים שלמדו בפורים היה פרק **חמישי**, שמדובר בו על מצות קידוש השם. ובני ישראל בזמן הגזירה ונס חג הפורים נלחמו ועמדו במסירות נפש שלא לעבור על יהדותם, וקידשו את ה' ומסרו נפשם במשך **כל השנה**, וכמשי"נ במגילה כמה פעמים נקhalו **ועמדו על נפשם**, והמסי"נ שלמעלה מטעם ודעת היתה על ענין העי"ז ועל שאר יסודות התורה והיהדות, לשמור את האמונה הפשוטה שלמעלה מטעם ודעת, ולכן מצות שמחת חג הפורים היא שמחה **"עד דלא ידע"** – למעלה מטעם ודעת!

"תקות" חוט השני²⁴

על סיום הקדמת הרמב"ם, וסדר מנין המצוות והל' יסודי התורה סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.

א. התחלת לימוד הרמב"ם, קבלת ולימוד התורה מחדש בט' אדר זמן התחלת מתן תורה והפצת התורה בחצי כדור הארץ התחתון – יום בואו של הרבי הרי"צ לארה"ב.

ב. בתחילת הקדמת הרמב"ם כתב שמשו קיבל בהר סיני עם לוחות האבן את כל המצוות, וכל התושבע"פ – ועד"ז בפרשת כי תשא: "ויתן אל משה ככלתו" – כל התורה כולה.

ג. בסוף פר' תשא, ע"ד סדר המשנה והלימוד של משה עם אהרן ובניו והזקנים – וע"כ בהקדמת הרמב"ם.

ד. בהלכות יסודי התורה – ע"ד מצות קידוש ה' ומסירות נפש, ובפרשת תשא ע"ד מסירות נפש וקידוש ה' של הלויים.

ה. בהלכות יסודי התורה – ע"ד דרגות השגתו ונבואתו המיוחדת והגבורה של משה רבינו – ומביא פסוקים מפרשת כי תשא.

ו. סיום הל' יסודי התורה למחרת שושן פורים, ובפורים למדו את פרק ה' המדבר ע"ד מצות קידוש ה' ומסירות נפש – ובני ישראל בזמן נס פורים נלחמו במסירות נפש "ונקhalו ועמדו על נפשם".

דע מה שתשיב לאפיקורוס!

בקשר למה שלומדים בימים אלה הלכות **תלמוד תורה** ברמב"ם, כדאי לספר, וחשוב לדעת וגם לענות למתאוננים;

א. אחרי מלחמת ששת הימים, היו בארץ ישראל אנשים וחוגים שהתלוננו למה בחורי ישיבה לא הולכים ומתגייעים לצבא. ולדאבוננו את עיקר הטענות בציבור עוררו מחוגי המפד"ל, וכ"ק אדי"ש מה"מ דיבר ע"כ בשיחה אחרי חודש מהמלחמה, בהתוועדות **"ב תמוז ה'תשכ"ז**?

הרבי אמר שתמיד בכל הדורות אצל היהודים, היו כאלה שהתמסרו ללימוד התורה, והיו כאלה שהלכו למלחמות, ואלה שלמדו תורה ידעו שעיי"כ הם מגינים על עם ישראל וארץ ישראל, וכמשי"נ **"אני חומה"** ואומרים חז"ל: **"אני חומה – זו תורה"**;

²⁴ יהושע ב, ח. ועיין ברשי"י שפירוש "תקות" – מלשון "קו וחבל" (שבו הורידה המרגלים של יהושע, ובו תלו משפחת רחב תקוותם), והרי זו מטרת חיבורנו "תקות מנחם" – להראות בעי"ה את הקו וחוט השני המקשר ומשווה התוכן הנלמד בשיעורי הרמב"ם עם תוכן הפרשה והתאריך בשנה, (ועיין מה שכתבנו בזה בהקדמה לספרנו "תקות מנחם" ח"א).

שהתורה מגינה על עם ישראל, וכמשי"ש בזה: **"תורה מגינה ומצלא"**, וכך התחלקו בתפקידים בכל הדורות.

[ומעניין שכתוב בספרים שגם פרעה מלך מצרים הבין שבכל עם צריך להיות לפחות שבט א' שמתמסר ללימוד התורה, שהוא שומר ומחזק ומחנך את העם, כמשי"נ על שבט לוי בברכת משה ב"וזאת הברכה": "יורו משפטיך ליעקב ותורתך לישראל". ולכן במצרים פרעה לא שעבד את שבט לוי שלא עבדו, והם החזיקו וחנכו את העם, כמשי"ש הרמב"ם (על תפקידי שבט לוי) בסוף הלכות שמיטה ויובל; וזהו תפקידם במשך כל הדורות]

ואומר אדי"ש כני"ל שתמיד התפקידים בעם ישראל התחלקו בין לומדי התורה למתגייעים לצבא. וכמו שהי' אצל דוד המלך שדוד למד תורה עם חבריו ותלמידיו, ויואב יצא לצבא ולחם עם שרי הצבא וכל אנשי הצבא, ונצחון המלחמה נזקף לזכות דוד ולומדי התורה. כי אמנם "אין סומכין על הנס", אך נאמר בתהילים "אם ה' לא ישמר עיר, שוא שקד שומר", שהנצחון והסייעתא דשמיא, בזכות התורה ולומדיה, שזהו ענין **עיקרי** ביחס לצבא ולומדי התורה.

"נטורי קרתא" – "ומחריבי קרתא"

ב. וכאן סיפר אדי"ש מה"מ בהתוועדות הנ"ל דבר **נפלא!!**

כתוב במדרש, **בפתיחה למגילת איכה**; ששני אמוראים באו לעיר מסויימת, וביקשו שיראו להם את ה"נטורי קרתא" (=שומרי העיר) והביאו להם את לגיון החיילים השומרים שמסתובבים על החומות להגן על העיר, נענו ע"כ האמוראים: "אלה לא נטורי קרתא", אלה **"חרובי קרתא"** (=מחריבי העיר!) עד שהבינו את כוונתם והביאו והראו להם את המלמדים המרביצים תורה לתינוקות של בית רבן, ועליהם הסכימו החכמים ואמרו: "אלה הם **"נטורי קרתא"** האמיתיים!

וכ"ק אדי"ש שאל על סיפור זה שלכאורה הוא **מוקשה מאד**; איך מבינים שקוראים לחיילים השומרים על העיר – **"מחריבי העיר!"** אמנם הם לא ה"נטורי קרתא" האמיתיים והעיקריים, שהם לומדי ומרביצי התורה, אלא שאין סומכין על הנס, וצריכים להלביש הדברים גם בדרך הטבעי, אבל איך אפשר ומתאים לקרוא להם בצורה כ"כ **חריפה** "מחריבי קרתא" – שהם מחריבי העיר!! וע"כ ענה כ"ק אדי"ש מה"מ: "אם הגישה שהשומרים והחיילים הם שומרי העיר העיקריים והאמיתיים, אז הם **מחריבי העיר!!** גישה זו מזיקה ומחריבה את העיר;

צריכים לדעת **שעיקר** שמירת העיר היא ע"י לימוד התורה ולומדי התורה, וגם צריכים לפעול בדרך הטבע בשמירה ובטחון גשמית,

אבל זכות שמירת הקב"ה היא ע"י לימוד התורה ומרביצי ולומדי התורה. אך להתייחס לגיון ולחיילים שהם השומרים ע"כ מזיקים ומחריבים את העיר.

ומסיפור זה הסיק כ"ק אד"ש מה"מ: שאם מישהו עוזב את לימוד התורה בישיבה, ומתגייס לצבא, כי רוצה לעזור לשמירת הארץ, שידע שלא רק שאינו עוזר לצבא ולשמירת ובטחון הארץ, אלא **הוא מחריב ומזיק את הצבא ובטחון ארץ ישראל!**

[וכמובן שמדברים על א' שלומד בישיבה, וחושב שבזה לא פועל מספיק לשמירה, שע"כ אומר הרבי ע"פ המדרש שאם עוזב הלימוד והולך לצבא, הוא מחריב ומזיק את הצבא, אבל מי שאינו לומד מחוייב להשתתף בשמירת הצבא וכמ"ש: "האחיכם יצאו למלחמה ואתם תשבו פה?!!" אבל כמובן שכ"ז מדובר כששומרים על "והיה מחנך קדוש", אבל אם בצבא לא שומרים על הצניעות לא יכול יהודי להיות שם, ואדרבה אסור ליהודי להיות במקום כזה, כמ"ש שם ע"ז: "כי תצא מחנה על אויבך ונשמרת מכל דבר רע", כי הוי' אלוך מתהלך בקרב מחנך להצילך ולתת אויבך לפניך והי' מחנך קדוש", ואם לא, אסור ליהודי לגרות היצר הרע על עצמו ולהשמר מגילוי עריות באופן של "יהרג ואל יעבור!"]

מסירת נפש בפועל

ג. וסיכם אד"ש שאמנם אם מדברים על מסירות הנפש והחיים יש עדיפות לחיילים שהולכים לקרב ומסכנים את נפשם בפועל. אבל יש גם ללומדי התורה מעין מסירות נפש; כי אחרי המלחמה חוזר החייל מהקרב עם הכבוד ושלל המלחמה, עם הטנק וכו'. ועם מה חוזר הביתה תלמיד הישיבה; עם גמרא ישנה... שזהו המסירות נפש מצידו.

ד. והמסקנה מהני"ל שבכל הדורות התחלקו בתפקידים והיו כאלה שלמדו תורה ועי"כ הגינו על העם והארץ. והיו כאלה שהתגייסו לצבא ולמלחמות.

ואם ישאל השואל ומה יקרה אם כולם ירצו ללמוד תורה, התשובה בשנים: א) אז יעשו תורנות בין כולם. והעיקר ב) הלוואי שנגיע למצב זה שכולם ילמדו תורה, שזה יהי' ימות המשיח, ואז לא יהי' יותר מלחמות ואויבים בעז"ה, בקרוב מי"ד ממ"ש, נאו!

וחשוב מאד שנדע האמת, ונענה באופן ברור ותקיף לכל השואלים והטענות שמחדשים אותם עתה שוב, וזו חוצפה של אנשים שלא למדו ושנו שמביעים דעות בדברים שאינם מבינים, וגם השופטים של בית המשפט החילוני חייבים להסכיח ולציית לרבנים ולפסקי התורה, ואשרנו מה טוב חלקנו שאנו יודעים את אמיתת התורה,

ועלינו להפיצה ולא להסס ולהתנצל בפני אלה שלא למדו, אלא להכריז בגאון **"משה אמת ותורתו אמת!"**

דתי ו"לאומי"

פעם הי' ב"יחידות" אצל אד"ש יהודי דתי א' מעסקי המפד"ל ב"כנסת", והרבי שאלו מאיזה מפלגה אתה? וענה לרבי שהוא מהמפלגה **הדתית לאומית**, שאלו הרבי: **"מאי גבר?..."** והוא הי' כנה וענה לרבי: **"פעם זה גובר ופעם זה גובר...."** (פעם הדתי ופעם ה"לאומי").

בסיום הרמב"ם העולמי במחזור הראשון התקיים באיסרו חג הפסח ה'תשמ"ה במלון גדול במנהטן [שזהו הי' רצונו של כ"ק אד"ש מה"מ שיערכו הסיומים במנהטן ב"המונה של רומי" לבטל את ה"שאונה של עיר"] בחלקות "כוס של ברכה" בערב קודם במוצאי אחרון של פסח אמר הרבי לנואם האורח הרב אברהם שיחי העכט, נשיא "איגוד הרבנים" והי' הרב של קהילת "שערי ציון" קהילת הספרדים יוצאי סוריה בפלטבוש (ישלח לו ה' רפואה שלמה לאיוו"ש"ט) אמר לו הרבי: **"אל תשכח שאתה הולך לדבר על רבי משה הספרדי!"**... [ודורשי הרשומות העירו שבשביעי של פסח קוראים בתורה: "ובני ישראל יוצאים ביד רמ"ה"; רמ"ה – ר"ת – רבי משה הספרדי].

לעילוי נשמת

אלקנה ב"ר יוסף חיים ע"ה

וזוגתו פייגא בת ר' משה ע"ה

יארצייט כ"ג אדר

נדפס ע"י ביתם ביילא לאה תחי'

ולזכות

התמים הקדוש אהרן יוסף בן הרה"ת המשב"ק

ר' חנניא סיני ז"ל שיחי' הברשטם

נהרג על קידוש ה' כ"ג אדר ה'תשנ"ד

ת.נ.צ.ב.ה

שיהיו מליצי יושר לברכות עבור כל בני משפחתם

להצלחה בכל העניינים הגשמיים והרוחניים

מתוך בריאות אושר ושמחה ונחת תמיד כל הימים

ויזכו לקבלת פני משיח צדקנו

והקיצו ורננו שוכני עפר מי"ד ממ"ש, נאו!

(דברים שנאמרו בסעודות סיומי הרמב"ם בביהכ"נ"ס וביהמ"ד ליובאוויטש - 770 - בית משיח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!